

(Priloga Vrtecu.)

Št. 10. Ljubljana, dné 1. oktobra 1906. XIV. tečaj.

Naš up.

Gori na zeleni gori
Jelkica stoji,
Vetriči pihljajo lahni.
Jelkica šumi.

Jelkica šumeva pesem
O meglenih dneh . . .
Ej, minila še jesen bo,
Z njo radost in smeh.

Doli v jug odšla jesen bo,
Zima bo prišla,
Pa bo s snežcem pobelila
Nam zamrzla tla.

Pa vesele bodo ptičke
Zapustile nas,
Ah, zapustil pa ne bo nas
Zimski dolgi čas.

Tam ob peči bomo gorki
Presedevali,
Zimske ure, zimske bomo
Dni preštevali.

Zima pa skoz okno zrla
S smehom bo na nas . . .
Ej, enkrat pa le minil bo
Dolgi zimski čas.

Zvonimir.

V Marijini kapelici.

I.

Kordinovi niso bili bogati. Imeli so sicer v Podgradu majhno posestvice, v hlevu pa dvoje koz in ovco, a vendar je to komaj zadoščalo najnujnejšim domačim potrebam. Dajati je bilo treba vsako leto precejšne davke in obresti od zadolženega posestva. Živeli pa so vendar pošteno in skromno. Oče, varčen in priden mož, so se trudili poleti in pozimi, da so preskrbeli kruha sebi in domačim. Radi njih pridnosti so jih jemali sosedge izmed vseh drugih najrajši v dnino. Pri delu namreč niso postajali ali počivali, ampak so delali skrbno in marljivo. Tudi mati Kordinova so bili pobožna žena, ki niso zanemarjali svojih dolžnosti. — Otroka sta bila pa mali Francek, ki je štel šele šest let in poldrugo leto starejša Jerica, sestra njegova. Tudi ta dva sta bila pridna. Zaslužila sta, da sta ju ljubila oče in mati. Starše sta namreč vedno rada ubogala in lepo molila, kakor so ju naučili mamica.

Kadar je šel Francek prej spat kakor sestra Jerica, vselej je prišel prosit mamico, da sta molila. — In dobra mamica so mu sklenili ročici na prsih in ga pokrižali. Večkrat je že napol speč molil v materinem naročju: „Nasa ljuba pâ, plesvet'ga slca, plosi za nas Boga!“ Nato so ga položili mamica v posteljco, kjer ga je kmalu sen zazibal v sladko spanje.

„Da, res sta pridna Kordinova! Otroci, le glejte, da boste vi tudi tako pridni“, so rekale večkrat podgrajske matere svojim otrokom.

Nebeška mati Marija je imela zato Francka in Jerico posebno rada. Nista samo rada k Mariji molila, ampak sta tudi vsak dan poleti krasila Marijino kapelico. Nabirala sta po vrtu in travnikih cvetice, spletala vence in lepšala oltarček. Francek je pa rad tudi stekel za metuljem in ga lovil s slamnikom. Jerica je pa hodila počasi po travi, se ustavila pri murnovi luknji in klicala murna:

„Črni murn, pridi vun,
Ti bom dala zlat komat
Na vrat,
Pojdeva na mah
Ajdo s'jat!“

Murna pa le ni bilo vun. Šla je tedaj k drugi luknji, kjer je cvrčal murn in ponavljala iste besede:

„Črni murn, pridi vun,
Ti bom dala zlat komat
Na vrat,
Pojdeva na mah
Ajdo s'jat!“

Med tem je pa pritekel Francek s smehljajočim se obrazom, držeč v roki sivkastorujavega pavlinčka.

„Ga vidiš, kako bi se rad iztrgal, a ga držim trdno. Ne boš ušel, ne!“

Pa sta si ga ogledala ter tekla domov s cvetici in venci, ki sta jih spletla. Cvetice so povezali mati v lepe šopke. Potem sta jih pa nesla Francek in Jerica v košarici h kapelici in sta ondi tudi molila, kakor so jima naročili mati. Vsa vesela sta potem prišla domov.

Bila sta res pridna, Kordinov Francek in Jerica!

II.

Podgrad je prijazna vasica, ki šteje dvanajst hiš. Te so precej raztresene, ker je med posameznimi hišami več manjših vrtov in travnikov. Sicer je pa videti vas mnogo večja, kakor je v resnici. Ima namreč vsaka hiša več gospodarskih poslopij, ki se pa ne drže skupaj. V obširnih gozdih, ki obdajajo Podgrad, je živel nekaj tolpe ljudi, ki niso hoteli delati, pač pa so hoteli vedno dobro jesti. Te tolpe so orožniki že precej razgnali, a vendar se je dobil tuptam še kak premeten ropar, ki je imel skrivno bivališče v gozdu. Taki so se stepli včasih skupaj in so napadli osamljeno hišo v vasi, jo oropali in ranili ali še celo pomorili tiste, ki so se jim ustavljali. Ker so prišli ti gostje navadno le ponoči, zvali so jih večinoma le cigane.

Gozdu najbližja je bila v Podgradu Žumrova hiša. Žumrovi pa so bili Kordinovim sosedje. Ker so

se Žumrovi in Kordinovi najbolj bali teh nočnih tatov, so postavili tik gozda kapelico posvečeno Mariji, prečisti Devici. Marija naj bi jih varovala vseh nevarnosti, zlasti teh roparjev. V kapelici je gorela tudi lučka, ki so jo oskrbovali nekaj časa Kordinovi, potem pa zopet Žumrovi. Za okras kapelice pa so še posebno skrbeli Kordinovi, zlasti Francek in Jerica. Kakor smo že omenili, trgala sta po vrtu in travniku cvetice, jih vezala v šopke, ali pa pletla v vence in jih nosila h kapelici. Ta kapelica je bila okroginokrog ograjena z železno ograjo. Skozi vratca se je prišlo v kapelico, ki je bila vedno čisto osnažena in okrašena vsak dan nanovo.

III.

Solnčni žarki vročega avgusta so pripekali na zemljo. Cvetice na vrtu in travniku so venele, njih glavice so lezle vedno bolj proti zemlji. Videlo se je, da so željno pričakovale hladilnega dežja. Na hruški je cvrčala senica pri svojih mladičih; iz grma pri potoku pa se je slišala pesem črnega kosa. Pred hišo se je na solncu grela mačka, poleg nje pa je z glasnim „kok-kok-kok“ iskala koklja zrn za svoja piščeta. Slišalo se je glasno vpitje vaških paglavčkov, ki so bili svinjko na pašniku. Vse je živelo bujno življenje vročega poletja.

Kordinova Francek in Jerica sta se igrala na domačem vrtu in nabirala rožic za kapelico.

„Veš kaj, Francek“, reče Jerica veselega lica. „Mama so mi povedali, da je v torek, — to je jutri — atejev god. Naberiva rožic, prav lepih, pa jih jim dajva za god. Saj družega nimava!“

„Spodobi se pa tudi“, — še pristavi — „da ta dan tudi kapelico bolj okrasiva, kakor je navadno. Bo Marija za ateja bolj prosila.“

Bratec ji pritrdi in še hitreje nabirata cvetice. Pa spet Jerica dé: „Kar pojdiva, okrasiva kapelico in moliva za ateja!“ — Vstaneta in stečeta s cveticami proti kapelici. Tam poklekneti in pobožno molita:

„O ljuba mati Marija, Ti bodi tudi najina mati in prosí za naju! Jutri pa prosí posebno za najinega ateja in varuj jih vseh nevarnosti in jih pripelji v ne-

besa, ljuba Marija!“ — Po tej molitvici premenita stare cvetice z novimi. Komaj stopita v kapelico, zaslišita odnekod govorjenje, — — debel in močan glas:

„No, kdaj mislite priti? Kar povejte! Jaz sem ob uri gotovo tukaj.“

„Jaz mislim, da bi bilo najbolje, če pridemo ob enajstih ponoči“, ogласi se drug, nekoliko hripav glas.

„Torej vsi ob enajstih!“ zasliši se zopet glas prvega. Hrumeče pritrdjevanje se zasliši pred kapelico. Nato se pa nasloni debel možak na bukev in začne razlagati:

„Ob enajstih tukaj, vsak seveda z orožjem. Ti, Tirtan, prinesi obe lestvici. Potem se napotimo najprvo h Kordinovim, potem pa k Žumrovim in potem drugam. Kdor se bo branil, — po njem! Vzemite, kar vam bo prišlo pod roko, si bomo že razdelili. Torej, ob enajstih!“

Kako sta drhtela tačas Jerica in Francek! To so bili roparji, ki so nameravali napasti vas. Kdo bi se torej ne bal, ako je tako blizu roparjev, kakor sta bila Jerica in Francek? Tiho sta čepela v kapelici za Marijino podobo in molila, da bi ju Marija rešila. Srce jima je močno bilo. Mislila sta, zdajpazdaj pridero roparji v kapelico in ju pomore. Oddahnila sta se šele, ko je potihnilo govorjenje in so roparji odšli. Vsa vesela sta vstala iz skrivališča, se zahvalila Mariji, da se jima ni zgodilo nič hudega, pa sta odšla hitro domov.

* * *

Noč, katero so namenili roparji za napad, je bila v Podgradu jako živa. Oče Kordin so poslali po orožnike, ki so pričakovali roparje pri kapelici. Ondi je bilo strašno klanje. Roparje so deloma postrelili, deloma ujeli. Ujetnike so potem peljali orožniki pred sodišče, kjer so prejeli zasluženó kazen.

Oj, koliko ljudi je bilo tisti dan pri Kordinovih! S solzami v očeh so se zahvaljevali vaščanje pridnima otrokoma, ki sta odvrnila toliko nesrečo od vasi.

Varnov.

Pri ovčicah.

Kaj hočemo v mestu, v tem večnem ropotu in zadehlem zidovju, — je dejal profesor Dolščak, ko se je po štiridesetih letih poučevanja poslovil od šole.

„Tovariši — vrstniki so mi pomrli, ali pa so se poizgubili po koticah, da se odpočijejo od truda življenja; z mlajšimi, pa kaj bom starček? Drugega duha, drugačnih nazorov — ne umemo se.“

„Domov pojdem! V domači hiši pri bratovem sinu si uravnam stanovanje. Tako bo najbolj prav. Kjer sem začel življenje, naj ga pa še končam.“

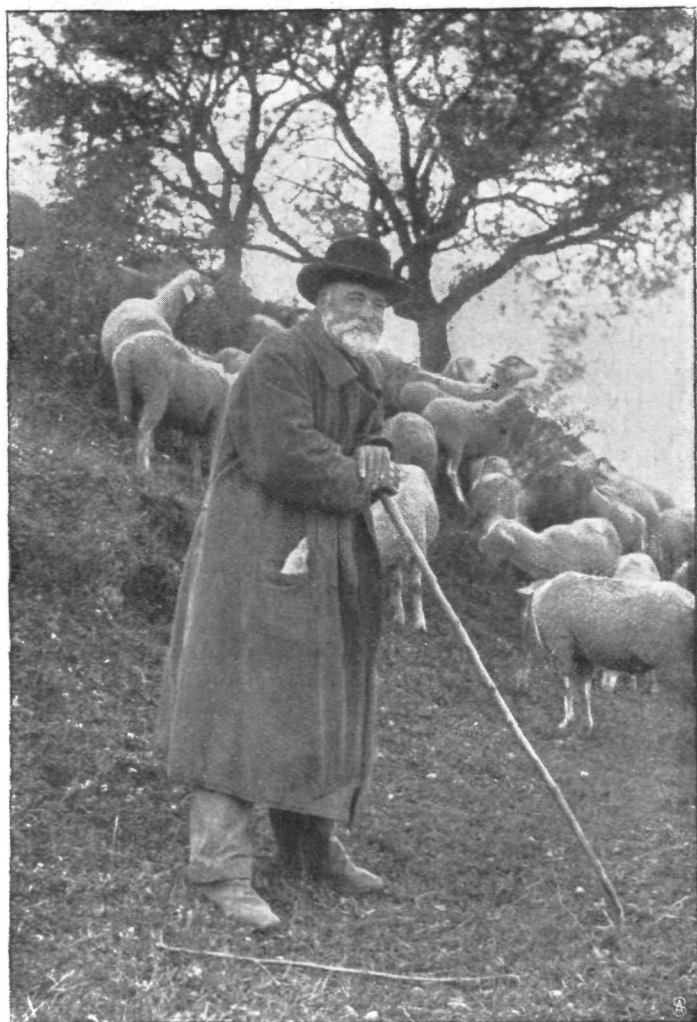
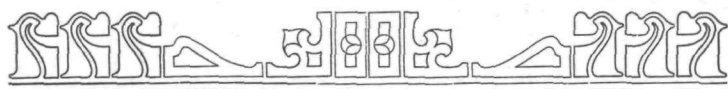
In res so prišli domov Dolšakov profesor. S seboj so pripeljali lepo mestno opravo, pa so jo razstavili po sobi. Lepo in prijazno bivališče so imeli. Na vrtu so si dali postaviti gosposko lopico, okrog nje napraviti gredice, pa so jih obsejali z raznovrstnim cvetličnim semenom, da je bilo veselje gledati. Tam v lopi so bili gospod profesor v gorkih dneh najrajši, pozimi so pa v sobi prebirali raznovrstne časopise in knjige. S tobakom so si delali kratek čas in z dimom so odganjali si muhe in druge nadležne žuželke, ki tako rade motijo v čitanje zatopljenega človeka. Mnogokrat so se pa tudi motali okrog svojih ljubih cvetic in kot železnični stroj puhali gost dim iz svoje pipe v njihove liste. Preganjali in morili so jim škodljivi mrčes.

Pa ne samo okrog doma si jih videl, ampak tudi drugod si lahko naletel na prijaznega gospoda. Vsak dan, ako je bilo vreme po tem, so se šli izprehajati. Obhodili in oblezli so vse kraje, ki so jih spominjali mladih dni.

„Tu smo se kdaj kopali; tam smo se igrali, — ej kje so oni časi?“ Pa so se zamislili in jo tolkli naprej.

„Tu sva se pa zvrnila, ko sem se peljal z bratom. Skoraj bi bila oba mrtva. Ej, ej — mladost!“

Vse, vse jim je prišlo na misel, kar se jim je pripetilo veselega ali žalega v mladih letih. Veliko veselje jim je bilo hojevati ondi okrog in vsaj v duhu uživati zorne čase mladosti.

Ni čuda, da so na takih potih zašli tudi na vaški pašnik. Bil je še nekdanji pašnik, toda mnogo drugačen. Pa kaj bi ne bil, saj je bilo že dosti čez petdeset let, odkar je Dolšakov študent zadnjikat pasel na njem.

Kako življenje je bilo tedaj na tem kosčku rodne zemlje!

Kake slike veselega otroškega življenja so se profesorju porajale v spominu!

„Tu smo igrali to, tam ono igro.“ Vse so vedeli natanko, kakor bi bilo včeraj.

„Lej ga, kakšen hrast! Pa je bil še grm, ko sem tukaj prvič v življenju iz želodove pipe kadil listje. Ej, časi, časi, kako je to minilo!“

Da so se pri tem spomnili na kajenje, to ni bilo nič čudnega. Da se jim je zbudila pri tem slast po smodki, je pri navajenem kadilcu še manj čudno.

Tipajo in preiskujejo suknjo in vse žepe... Pozabili so doma smodke. Oj pajk zeleni — pa so jih res pozabili!

Kako je bilo gospodu profesorju v tem trenutku bridko pri duši! Marsikateri pravcati kadilec je rajši tri dni brez jedi in pijače, kot pa en dan brez tobaka. Bog ve, ali ima riba, ki jo potegneš s trnkom iz potoka, večje poželenje po vodi, ali tobakar brez tobaka po tobaku.

Kaj so hoteli gospod profesor? Domu se vrniti je bilo prezgodaj. Brez kajenja čakati do večera pa spet predolgo. Oj, to je bila sreča, da je v bližini sosedov Gregec pasel svojo drobnico. „Ta pojde po smodke!“ so rekli profesor — „saj mlada kri rada poskoči.“

Kar proti njemu so jo mahnili, pa tudi dvojčič so že prej poiskali, pa so jo Gregcu pokazali in mu razodeli, da jo lahko zasluži, ako skoči domov in prinese kadiva.

Pa ga ni bilo glavača lahko spraviti od črede. Bil je natančen pastir, zato se je bal, da bi mu ne ušla med tem časom drobnica kam v škodo.

„Nič se ne boj, bom že jaz popazil med tem“, so zatrjevali profesor.

„Ne boj se, ne boj! Če sem v šoli krotil do sedemdeset poskočinov, pa teh dvajset živalic ne bi? Le pojdi brez skrbi!“

Kakor zajec jo je pobrisal Gregec navzdol proti vasi. Oven in ovce so pogledale za njim. Kakor konj precej čuti, če ni gospodarjeva roka pri vajetih, tako je tudi čreda takoj spoznala, da ni pravega pri nji. Jela se je gibati prosteje in razgubljati po grmovju. Mnogo truda je prizadevalo to gospodu profesorju. To so jih zavračali in zganjali med grmovjem! Oven se jim je celo zakadil v hrbet, ko so pehali nagajivo ovčad v red. Skoro podrl jih ... Pa zapiši debeloglavca v razredno knjigo, če kaj pomaga. Ali pa ga izključi, pojde pa ves „razred“ za njim ...

Sreča, da je bil kmalu Gregec nazaj! In pa, da gospoda profesorja nihče ni videl v tistih pastirskih zadregah! Sram bi bilo gospoda pred malim pastirčkom, ker so mu prej tako trdno zagotavljali, da se lahko brez skrbi zanese nanje.

Ravno dobro je bila čreda spet v redu, kar se prikaže Gregec izza roba. Veselo so se ozirali profesor proti njemu. Rešeni bodo mučne službe, oddahnili se bodo in brezskrbno spuščali tobakove dime pod oblake.

Še eno dvojajočo so poiskali, pa so obe stisnili Gregcu v roko, ko jim je izročil smodke.

Veselja je poskakoval Gregec, da ste mu dvojaja kar cvenketali v hlačnem žepu. Profesor so jo pa urezali naprej in premišljevali: „Lej, za profesorja si bil dober; za pastirja pa za — nič. Mladino si znal krotiti, drobnico zna Gregec bolje. Kar si bil ti v šoli, je Gregec na paši. Vsakemu stanu pristojna čast!“

F. G.

Andrejček v mestu.

Nikdar še ni Šimnov Andrejček tako težko pričakoval godu sv. Mihela, kakor letos. Večkrat je moral zbrati vso svojo računsko učenost, da je izračunil na prste, koliko dni je še do tistega dne.

Andrejče je imel pa za to tudi važen vzrok. Kar za kratek čas on ni računal in prešteval trioglatih ajdovih zrn po pratiki. Oče so mu namreč obljubili, da

ga vzamejo tisti dan s seboj v mesto na semenj. In semenj, ta je bil Andrejčku še večja uganka kot težke računske naloge. V mladi glavici si je že predstavljal, kako lepo mora biti v mestu, kjer stoje hiše kar na kupu, kakor je že večkrat slišal praviti. Zato je bil neizrečeno vesel, ker so mu oče obljubili, da ga vzamejo s seboj. Priden je bil, da bi se jim kaj ne zameril. To bi očetovo obljubo lahko kaj izpremenilo.

Prišel je zaželeni dan. Že na vse zgodaj je stal pred hišo voz, in nanj sta sedla oče in Andrejče ter se odpeljala v mesto na semenj. Med potom sta pustila mnogo ljudi zadaj. Vendar je bilo v mestu že vse nagateno, ko sta prišla tja. Andrejčku se je kar čudno zdelo, odkod toliko ljudi. Kamor je pogledal, povsod je bilo polno kupcev in prodajalcev. In hiše, kako so se mu zdele lepe in velike! Pa reči, ki jih je videl v izložbah! Vse mu je bilo všeč, silno všeč! Tu je videl v oknu velike, lesene konjičke, tam zopet orgljice, piščalke in — in kdo naj našteje in dopove?

Ko prideta z očetom na živinjski semenj, je bilo tam že polno živine in ljudi. Voz so oče zapeljali na dvorišče, konja pa izročili hlapcu, da ga je odgnal v hlev. Andrejčku so pa naročili, naj čaka pri vozu, dokler se ne vrnejo. Andrejček je nekaj časa stal poleg voza; a radovednost ga je gnala na trg, kjer so prodajalci razstavljali različno blago. Hitro se splazi k prvi kolibi, kjer je bila največja gneča. Stal je zadaj in poslušal, kaj se menijo. Slišal je, kako je krivonos dolgin hvalil uro, in nanjo so gledali nekateri mladeniči. Dolgo časa so se prepirali zanjo, a nazadnje je jud vendar toliko odjenjal, da jo je nekdo kupil. Kmalu nato so se ljudje razšli. Le Andrejček je stal še vedno pred kolibo in ogledoval zdaj to zdaj ono. Vse se mu je zdelo tako lepo, a on ni imel več denarja kot — groš. Jud je menda uganil Andrejčkove misli in mu zato rekel: „Kupi, fantič, kupi orgljice! Samo pet krajcarjev! „Andrejčka je kar poščegetalo! Tako lepe, rdeče orgljice in samo pet krajcarjev. Groš se mu je zdel kar ničvreden. Segel je v žep, pa si kupil orgljice. Potem je pa stisnil ročici v žep in stekel proti vozu.

Tam je začel skrbno ogledovati zaklad, in zdelo se mu je, da je dobro kupil.

Kmalu so prišli oče s trga. Šla sta v gostilno in po mestu. Nato sta se odpeljala domov.

Doma je Andrejče takoj vsem pokazal svoje orgljice. A, ko je povedal, koliko je dal zanje, so se mu začeli smejati, češ, da so vredne komaj dva krajcarja. Andrejčka je silno jezilo, da ga je jud goljufal.

Dva dni se je jezil Andrejček nad judom, a tretji dan — nad orgljicami, ki so naenkrat utihnile. Pihal je vanje, da mu je primanjkovalo sape, a vse je bilo zastonj. Orgljice so komaj še brenčale.

Ždaj pa Andrejček vsak vinar prej desetkrat obrne, preden ga da iz rok.

Bojan.

B a s n i.

Spisal *Janko Polák.*

I.

V gozdu sta se srečala lisica in volk.

„He, teta! Kam pa tako hitro?“ —

„Striček, tecite!“

„Čemu neki?“ —

„Danes je lov na zajce!“

„Hahahaha! ... Saj nisem zajec?“ —

„Vem, da niste. A na lovu je danes mnogo kratkovidnih lovcev!“ ...

„Hu, saj res! ... Na to niti mislil nisem! ...
Le teciva, teta!“ ...

In izginila sta v gozdu.

Zvečer pa so nesli lovci iz gozda res samo zajce.

II.

Osel in lisica sta se prepirala. Boj je trajal silno dolgo. Osel je rigal tako urno, da mu lisica ni mogla poseči med riganje. Končno pa je osel le uvidel, da bo podlegel lisici.

„I — a! ... In vender ostanem zmagovalec jaz!“ ...

„Kako to?“ —

„Tako - le!“ ...

ln brcnil je lisico, da je odletela daleč v stran in je omedlela.

Ko se je zavedela, se je napotila k levu in mu povedala vse.

„Dragica“, ji je govoril lev prijazno. „Med mojimi podložniki niso osli samo oni, ki imajo dolge uhlje. Še več je takih, ki imajo prav kratke. In teh se je treba nama še sosebnost bati! Pomiri se in obdrži drugič modrost zase! Nikar je ne vsiljuj oslom! Še jaz je nočem! In sem vendar kralj vas vseh!“ —

Lisica je odšla. Uverila pa se je istega dne, da je modrost nasproti oslovskim kopitom velikanska ničla.

III.

Silno vročega popoldne je bilo, ko sem sedel v gozdu na stari korenini, ter prisluškoval veselemu žuborenju gozdnega potoka, ki se je vil po peščeni strugi, porastli na obeh bregovih z zelenim mahom.

Drevje se je dolgočasilo. Zakaj ptice so molčale, in tudi vetra ni bilo, da bi se igral z vejami in vršički.

Tajinstven mir je plul nad gozdom.

Kar zašumi v listju za mano.

„Ne, tega ne trpim več! ... Zakaj bi bilo ravno med nama vedno po starem? ... Vse stremlji po napredku! ... Tudi jaz nočem biti vedno zadnji!“ ...

Urno sem se dvignil, da se ozrem.

Na skali, ki jo je poljubljalo solnce z ognjenimi žarki, je ležal gad. Glava in rep sta kipela k nebu in se kregala.

„No, dragi moj repek, nikar se ne huduj! ... Zgodi se po tvoji volji. Dovolim ti, da poizkusiš srečo! ... Toda gorje ti, ako me ne boš vodil prav!“

„Ej, glavica moja, ti si res dobra! ... Nisem mislil, da se bodeš vdala tako hitro! ... Bodi uverjena, da te bom vodil vsaj tako varno, kakor si me ti, če ne bolj!“ ...

Gad se je zvalil raz skalo.

Silno sem se zasmeljal, ko sem videl, da sta zamenjala na gadu glava in rep svoji vlogi.

Rep je menda razumel moj smeh. Zakaj ponosno se je ravnal in se zagnal proti meni. K sreči sem se umaknil še o pravem času.

Kar telebi gad v potok.

Dolgo se je zvijal v vodi. Končno pa se mu je le posrečilo zlesti na breg.

ln gad je potoval dalje.

Radovednost mi ni dala miru, in sledil sem čudnemu potniku z rahlimi koraki.

Po dolgem potovanju sva dospela do gorečega kupa suhljadi. Silno sem bil radoveden, ali se ga gad ogne, ali ne.

„Hu!“ ...

Rep je zagazil naravnost v kup.

„Fiiiii-u!“ ...

Gad se je zvijal v silnih bolečinah.

Toda rep kljubtemu ni verjel, da ne sodi za voditelja.

„Začetniki trpe povsod!“ ...

Tako je zamrmral nejevoljen.

ln gad je potoval dalje.

Kar zaide v gosto trnje, ki ga je silno zbadalo v rano, ki mu jo je bil prizadel ogenj.

Milo je začel vzdihovati.

„Glavica!“ ...

„Kaj je, repek?“ —

„Vodi me ti!“ ...

„Zakaj?“ —

„Jaz sem bolan!“ ...

„Tako?“ —

„Da!“ ...

ln glava se ga je res usmilila in je prevzela vodstvo.

ln gad je potoval zopet po svoji stari navadi. Samo rep je trpel nekdanj dni silne bolečine. Jokal je bridko.

„Lej — ga!... Lej — ga!... Lej ga!...“ Smejala se mu je žabica raz visoko bukev.

„Ku-ku!... Ku-ku!... Ku-ku!“ nagajala mu je kukavica raz visoko hojo.

IV.

Bilo je ranega jutra. Zlate zvezdice so migljale na jasnem nebu. Po njem se je vozil mesec, ponosno in samozavestno kakor kralj.

„Kikiri-kiiii!“ ...

Petelin je zapel na kupu gnoja, ki se je dvigal skorej do slamnate strehe svinjakove.

„Prrr-huuuu!“ ...

Priprhotal je netopir in je sel na kraj slamnate strehe svinjakove.

„Kikiri-kiiii!“ ... je zapel petelin iznova.

„Prrr-huuuu!“ je strepetaval netopir nejevoljen.

„Kaj se jeziš?“ ga vpraša petelin.

„Ker ne vem, česa ti tu iščeš!“ odgovori netopir sopihaje.

„Dneva čakam!“ odgovori petelin ponosno.

„Dneva?“ se začudi netopir.

Molk.

„In ti?“ ga vpraša petelin po daljšem molku.

„Tudi!“ odgovori netopir kratko.

„Hihihi-hiiii!“ —

Petelin se je zasmeljal in sfrfotal raz gnoj v svetlo jutro.

Smeh je zbodel netopirja, in ves osramočen je zlezel pod temno slamnato streho svinjakovo.

Svetlo jutro, ki je ozhanjalo beli dan, mu ni bilo všeč.

Jeseni.

Ptice lastavice
So čez hrib in plan
Odletele daleč
Tja na južno stran.

Cvetke so zvenele
V pisanih vrteh,
V logih že potihnili
Je otroški smeh.

Nad poljano kroži
Jata črnih vran,
Nad poljano sanja
Pust jesenski dan.

Toda vse nam dala
Pomlad bo nazaj,
Ko slavil Marijo
Bo cvetoči maj — —

Branko Brankovič

Z Bogom.

Moderato.

P. Augelik Hribar.

1. Z Bo-gom, ljub - lje-na do - li - na, Zadnjič
2. Ka - dar zju-traj zla-ta zo - ra Ob-si-

kli-čem ti v slo - vo: Spet pri - šel je čas lo-
ja - la bo - de gaj, Mis - li mo-je iz da-

čit-ve, Vlak že žvi-žga za go - ró. Pe - ljal
lja-ve Spe - le bo-do v rod-ni kraj. Ko zve-

se bom v daljne kraje, Kjer mi tuj obraz bo vsak. Bo li
čer v po-koj za-tis-nil Bom izmuče - ne o-či, Mi-slil

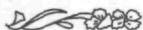
kma - lu v rodne kraje Spet prive-del me ko - rak?
na te bom, doli - na, In na dra-ge mi lju - di.

Rojko Rajev.

Jelen in komar.

Enkrat je sedel komar jelenu na rogovje. „Če te preveč pritiskam“, reče, „kar odkrito mi povej!“ — „Hej,“ vzklikne jelen, „striček, ali si tudi ti na svetu?“ — To bodi povedano onim pritlikavcem, ki se sami sebi zdé — imenitni.

Jurček-pastirček.

Klobuk s peresom,
Hlaček en par —
Jurček-pastirček,
To ti je mar.

Čeveljčke tudi,
Da ne boš bos,
Oj, potem žvižgal,
Pel boš kot kos...

Jopiča tudi
Srčno želiš,
Z luknjo klobuček
V roki vrtiš.

Jurček-pastirček,
Kaj boš skrbel,
Jesen je tukaj —
Vse boš imel.

Semjonov.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil Internus.)

Zakaj bi ne bilo dobro za človeka, ki bi imel več kot dve očesi?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zastavice v št. 9.

Prst je za dve črki — **an** — večji nego prst.

Prav so odgovorile: Mahorčič Emica v Ptuj; Gaber Rezka, Koder Pepca, Koren Mici, Miklavčič Pavla, Mohorič Jerca, učenke V. razreda v uršulinski šoli v Škofji Loki.